

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · primer període · sèrie P · número 1

Ple del Parlament

Sessió núm. 1, de constitució, dilluns 10 de juny de 2024

Presidència d'Edat de l'I. Sr. Agustí Colomines i Companys

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Constitució del Ple del Parlament i elecció de la Mesa del Parlament

396-00001/15 i 398-00001/15

3

Manifestació de condol

4

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 1

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix el president de la Mesa d'Edat, acompanyat de les secretàries de la Mesa d'Edat, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat en funcions, acompanyat de tot el Govern en funcions.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Constitució del Ple del Parlament i elecció de la Mesa del Parlament (tram. 396-00001/15 i 398-00001/15).

El secretari general (Albert Capelleras González)

Bona tarda, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, autoritats que ens acompanyen, senyores i senyors, sigueu benvinguts al Parlament de Catalunya en aquesta sessió constitutiva de la seva quinzena legislatura.

Constitució del Ple del Parlament i elecció de la Mesa del Parlament

396-00001/15 i 398-00001/15

Tal com és preceptiu, d'acord amb l'article 1 del Reglament de la cambra, aquesta sessió s'ha d'iniciar amb la lectura del decret de convocatòria, que és el Decret 97/2024, de 4 de juny, de convocatòria de la sessió constitutiva del Parlament de Catalunya, publicat al diari oficial de la Generalitat de Catalunya, número 9107, de 5 de juny de 2024.

Aquest decret diu així:

«Realitzades les eleccions al Parlament de Catalunya el propassat dia 12 de maig, i atès que les corresponents juntes electorals provincials han proclamat els resultats d'aquest procés electoral, de conformitat amb el que disposa l'article 10.d de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern, decreto:

»Article 1. Convocar a la sessió constitutiva del Parlament de Catalunya els diputats i diputades electes que han estat proclamats per les juntes electorals provincials de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona, d'acord amb el resultat de les eleccions realitzades el dia 12 de maig de 2024.

»Article 2. La sessió constitutiva tindrà lloc el dia 10 de juny de 2024, a les 16 hores, al Palau del Parlament.

»Disposició final. Aquest decret entrarà en vigor el mateix dia de la seva publicació al diari oficial de la Generalitat de Catalunya.

»Barcelona, 4 de juny de 2024.

»Pere Aragonès i Garcia, president de la Generalitat de Catalunya.»

El Reglament del Parlament, en el seu article 2, estableix que la sessió constitutiva ha de ser presidida, inicialment, pel diputat electe de més edat d'entre els presents, assistit pels dos diputats més joves en qualitat de secretaris.

Segons les dades lliurades al Parlament de Catalunya, consta que l'il·lustre senyor Agustí Colomines i Companys, nascut l'11 de desembre de 1957, és el diputat de més edat d'entre els presents i li correspon de presidir la sessió.

Igualment consta que els dos diputats o diputades més joves són la il·lustrada senyora Júlia Calvet Puig, nascuda el 5 de març de 2001, i la il·lustrada senyora Mar Besses Casanovas, nascuda el 6 de juliol de 1998.

Si algú d'entre els proclamats electes considera que té un millor dret, ho haurà d'advertir ara; en cas contrari, el Parlament espera i el Reglament disposa que les persones esmentades componguin la Mesa d'Edat per tal d'obrir la sessió constitutiva del Parlament en la seva quinzena legislatura. *(Pausa.)*

Els prego, doncs, que vulguin ocupar els seus llocs a la Mesa.

I mentrestant, com a secretari general del Parlament de Catalunya, els vull desitjar a tots i totes els millors encerts en l'exercici de la funció representativa que el poble de Catalunya els ha encomanat.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

El president de la Mesa d'Edat (Agustí Colomines i Companys)

Bon dia a tothom, senyores i senyors. Un cop iniciada la sessió constitutiva amb la lectura del decret de convocatòria per part del secretari general, com a president de la Mesa d'Edat, i d'acord amb l'article 2 del Parlament, declaro oberta aquesta sessió.

Manifestació de condol

Abans de procedir i continuar, deixin que els demani que fem un minut de silenci en honor de l'antic president del Parlament Joan Rigol i de la diputada Trinitat Neras, medalla d'honor del Parlament, que ens han deixat recentment.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltíssimes gràcies.

Molt honorable senyor Pere Aragonès; molt honorable president José Montilla; molt honorables senyores Núria de Gispert, Anna Erra i Laura Borràs; molt honorable Ernest Benach; il·lustres diputats i diputades i membres del personal del Parlament i dels mitjans de comunicació, bon dia a tothom.

Abans de procedir a la lectura de la relació de diputats i diputades electes i posteriorment posar en marxa l'elecció de la Mesa definitiva d'aquest Parlament, permetin-me unes paraules de reflexió que són un elogi de la democràcia i que ocuparan una mica més d'un quart d'hora.

Començo amb un apunt personal. El 1981, quan només feia vuit mesos que s'havia constituït la primera legislatura, vaig començar a treballar com a assistent del diputat Josep Benet, que havia estat el candidat a la presidència en nom del PSUC. Això no obstant, ell i l'il·lustre senyor Pere Portabella, elegits a la mateixa llista, de bon començament esdevingueren diputats independents del Grup Mixt. Per això s'asseien a l'última fila d'aquest hemicle. Jo tenia vint-i-tres anys i m'asseia darrere seu, a la primera fila de la tribuna. Vaig treballar amb ell tota la legislatura, i algunes vegades em passava pel cap la idea de saltar la barrera i fer de diputat com ell, o com el meu pare, que també havia estat elegit diputat, si bé pel grup de la majoria parlamentària d'aquell temps.

Han passat quaranta-tres anys i avui presideixo la Mesa d'Edat de la quinzena legislatura. El salt des de la tribuna de convidats fins a aquesta mesa impressiona. Són dues maneres ben diferents d'observar l'hemicle. Ara soc un dels cent trenta-cinc diputats i diputades que representen els 8 milions de ciutadans de Catalunya que ens han votat perquè defensem els seus interessos des de les nostres posicions polítiques i ideològiques. Em sento honorat, doncs, que amb seixanta-sis anys tingui la possibilitat de presidir, almenys per unes hores, la més alta institució representativa de la voluntat popular de la ciutadania de Catalunya.

No voldria que aquesta breu intervenció semblés una classe d'història, però no podré evitar que s'hi noti l'ofici d'historiador. Des de les Bases de Manresa de 1892, que el catalanisme malda per establir, consolidar i desenvolupar l'autogovern al servei de les necessitats de tots els ciutadans, i tenint sempre per referent la identitat i els valors nacionals, exactament amb la normalitat que ho fan altres nacions del món.

Aquest procés ha estat sovint difícil i de vegades traumàtic, especialment el 1939 i el 2017, i ha posat damunt la taula la fortalesa, o no, de la democràcia, especialment de la democràcia espanyola. Ha quedat demostrat que hi ha qui té por de les

conseqüències que una majoria parlamentària pugui facilitar a la ciutadania el principi de participació igualitària en la presa de decisions.

La Revolució Francesa i la Il·lustració van aconseguir superar l'ideal platònic que en una república tirànica viuríem millor. Però la veritat és que avui dia els ideals il·lustrats estan amenaçats. La lliçó que ens dona la història és que les democràcies sempre han sigut efímeres, més efímeres que les dictadures, i, per tant, que s'ha posat en evidència que un ordre legal no sempre és un ordre just.

L'essència de la democràcia rau en la participació activa dels ciutadans en les decisions polítiques, garantint que totes les veus seran escoltades, excloent-ne, com reclamava el gran humanista Bertrand Russell, aquelles que atemptin contra la dignitat humana i els drets fonamentals. Les unanimitats són pròpies dels sistemes dictatorials i totalitaris. No hi ha res que enforteixi més una democràcia que el pluralisme. La democràcia recolza, per bé que no únicament, en el parlamentarisme, que és el que permet configurar majories a partir de cada minoria.

Deia Alexis de Tocqueville que «el parlamentarisme és l'exercici d'un gran poder, però que aquest poder només s'exerceix per mitjà de la persuasió», especialment quan un parlament està integrat per diverses minories, com és el nostre cas, que, per altra banda, és força semblant al que passa en altres parlaments del món. Sense anar més lluny, l'espanyol, on un acord entre set partits, un menys dels que tenen representació en aquesta cambra, van investir el candidat del segon partit en nombre de vots. A Catalunya, el 2003 i el 2006, una coalició entre partits que havien perdut les eleccions va investir presidents de la Generalitat Pasqual Maragall i José Montilla.

La persuasió i la negociació donen aquestes oportunitats, legitimades per la democràcia parlamentària, a qui sap reunir al seu voltant una majoria per governar.

Al llibre *Constitucionalisme polític, una defensa republicana de la constitucionalitat de la democràcia*, Richard Bellamy, un dels pensadors més destacats en aquest camp, defensa la idea que la democràcia no només és un mètode per prendre decisions col·lectives, sinó també una eina per assegurar la igualtat política i la llibertat individual. Defensa la superioritat del constitucionalisme polític per sobre de l'estat de dret, del constitucionalisme legal. Ho fa en determinats contextos, però parteix de la idea que el poder legislatiu és el que té la capacitat d'elaborar i d'aprovar lleis, de modificar-les o de derogar-les. Per tant, que les lleis es poden modificar mitjançant les majories parlamentàries. Una votació parlamentària no és mai un cop d'estat, encara que el resultat de la votació no agradi a tothom.

«El parlamentarisme significa parlar; el veritable art del parlamentarisme és l'art de parlar», afirmava, amb raó, qui va ser primer ministre britànic, Benjamin Disraeli. La democràcia és essencial per a la justícia política, ja que permet als ciutadans participar en el procés de govern, de governança, i influir en les decisions que afecten les seves vides.

En canvi, Hans Kelsen, segurament el filòsof del dret més important del segle XX, argumentava que els jutges sí que poden provocar un cop d'estat judicial, sobretot quan, en lloc de limitar-se a aplicar la llei, assumeixen un paper més actiu en la creació o modificació de les normes jurídiques. Quan els jutges superen el límit del seu mandat, interfereixen en les funcions pròpies del poder legislatiu i executiu i, en conseqüència, violenten el procediment democràtic de presa de decisions polítiques. Kelsen creia que només els representants elegits directament pels ciutadans tenen la legitimitat per fer canvis significatius en l'ordre jurídic i polític. La funció dels jutges és una altra. A Espanya, tot això fa temps que s'ha oblidat i els jutges tenen un protagonisme exagerat.

Una democràcia és real si permet un espai de deliberació pública on es puguin debatre i revisar contínuament les lleis i les polítiques públiques. Aquesta capacitat de revisió i adaptació és clau per mantenir una societat justa i igualitària i la legitimitat del sistema.

La democràcia no és únicament un procediment, un mètode de deliberació, sinó que és un procés que contribueix a la formació d'una voluntat col·lectiva que reflecteix les diferències i les necessitats de la ciutadania.

Des que Montesquieu va publicar l'*Esperit de les lleis*, el 1748, sabem que la democràcia no tan sols reposa en la separació de poders. Cal alguna cosa més. És imprescindible garantir la llibertat política i la tranquil·litat d'esperit dels ciutadans, que provenen de la seguretat, que només pot existir quan no es tem l'abús de poder.

Vivim una època de vulneració de la llibertat arreu del món. La periodista i professora Anne Applebaum ha advertit recentment que la democràcia està assetjada per l'auge de l'autoritarisme. Per començar, l'estat més poblat del planeta fins al 2022, la Xina, és una dictadura unipartidista, teòricament comunista, que empresona dissidents i subjuga pobles sencers, però no és l'únic cas.

Les dictadures teocràtiques de l'Orient Mitjà o les dictadures del continent africà actuen igual. Els líders despòtics proliferen arreu, fins i tot en el si de la Unió Europea, en les anomenades «autocràcies electorals». Però és que la intolerància també es manifesta, si bé de manera subtil però igualment perniciososa, quan un estat es nega a resoldre un conflicte nacional per la via democràtica. La prova d'aquesta irregularitat es posa de manifest quan el nacionalisme estatista deriva en aliances contra natura per aplicar normes punitives aferrant-se a una Constitució.

Per què dic que la democràcia pot tenir una preeminència sobre l'estat de dret, especialment quan les lleis existents no reflecteixen els valors i les aspiracions de la majoria? L'estat de dret és essencial per assegurar la justícia i la seguretat, però quan les seves lleis són rígides i inflexibles pot obstaculitzar el canvi social i polític necessari per respondre a les necessitats de la població.

Quan la llei és font de conflicte i el rebuig s'expressa de forma pacífica i amb les urnes, la democràcia pot actuar com un mecanisme correctiu i ajuda a la resolució dels conflictes. Això es veu clarament en moviments democràtics que busquen reformar sistemes legals obsolets o injustos, posant l'èmfasi en la participació ciutadana per legitimar els canvis.

El món ha canviat i ha progressat precisament per això. La democràcia s'ha enfortit quan ha estat dinàmica i s'ha exercit d'acord amb els factors temporals i vitals que la determinen. «La democràcia no elimina els conflictes, sinó que els civilitza», ha escrit el professor Toni Rodon en un llibre recent, on analitza els pros i els contres de la conflictivitat i la polarització polítiques. Entre el blanc i el negre, ens diu, sempre hi ha el gris, però per arribar-hi primer han d'haver existit els dos colors bàsics, per evitar que aquest gris quedi buit de contingut i afavoreixi els que no volen canviar res. Els autoproclamats moderats sovint s'amaguen dins un búnquer constitucional per negar un principi bàsic: que les lleis estan al servei de la democràcia i no a l'inrevés.

Bloquejar els canvis amb l'excusa que plantejar-los polaritzarà la societat, o bé negar-se a resoldre els problemes estructurals dels sistemes polítics, és una de les característiques del pensament reaccionari.

Si el moviment sufragista i feminista no hagués lluitat, a costa de patir presó i exclusions, les dones no tindrien dret a vot. Cap constitució del món dels segles XVIII i XIX, incloent-hi l'americana de 1787, o la de Cadis de 1812, que passen per ser les més avançades, contemplava el dret de sufragi de les dones.

El 1980, en aquest hemicle només s'asseien set dones, un minso 5,2 per cent. Avui n'hi ha 65, un 48,1 per cent, que és la proporció idèntica a la legislatura anterior. Al cap de quaranta-quatre anys encara no s'ha arribat a la paritat. No cal dir fins a quin punt arriba la iniquitat de gènere, que salta la vista, si repassem el nom dels 132 presidents de la Generalitat. Tot canvi reclama sacrificis per part de qui els promou.

«Cada generació necessita una nova revolució i una nova constitució», assegurava Thomas Jefferson, un dels pares fundadors dels Estats Units. Jefferson defensava que la democràcia no hauria de ser estàtica, sinó un procés continu de renovació i

millora per garantir que les institucions polítiques responguin a les necessitats canviants de la població i per combatre les injustícies de cada moment.

Ja ho defensava Hegel, qui, en formular la idea de l'individu en la història, considerava que la naturalesa de les societats no és estàtica, sinó dialèctica i, per tant, que els individus som capaços de modificar les coses i de modificar-se. El món es torna conflictiu quan no s'accepta un principi tan bàsic com aquest.

La legitimació democràtica de les lleis és fonamental per tal que la ciutadania les accepti i siguin eficaces. Una llei que no té el suport de la majoria és difícil de mantenir i pot provocar descontentament i desobediència civil.

Per tant, torno a Bellamy, la democràcia, amb el seu focus en la participació i la deliberació, pot oferir una base més sòlida per a la justícia social que un sistema legal que ignori les veus de la ciutadania.

Una de les característiques més valuoses de la democràcia és la seva capacitat per garantir el dret a decidir, tant en l'àmbit individual com col·lectiu. Aquest dret es manifesta en la capacitat dels ciutadans de participar en les eleccions lliures i justes, en referèndums i en altres formes de participació política directa.

A escala individual, la democràcia assegura que cada persona tingui una veu en les decisions que afecten la seva vida quotidiana. Això no només fomenta un sentit de responsabilitat i de compromís amb la comunitat, sinó que també assegura que les decisions polítiques reflecteixin una àmplia gamma de perspectives i d'interessos.

Col·lectivament, la democràcia permet a les nacions exercir el seu dret a l'autodeterminació. Això és especialment important en contextos en què grups nacionals o ètnics han estat històricament marginats o oprimits. La capacitat de decidir sobre el futur és un element clau per a la justícia i la dignitat d'aquestes comunitats. Referèndums d'autodeterminació com els que s'han vist a Escòcia o Catalunya són exemples de com la democràcia pot ser un vehicle per a l'expressió de la voluntat popular en qüestions fonamentals d'identitat i governança. El que genera malestar social no és que una part significativa d'una nació vulgui decidir el seu futur, sinó el conservadorisme o l'autoritarisme d'aquells que es neguen a admetre que el motor de la història és el canvi.

Amb els meus companys d'universitat comentàvem que la pervivència de les nacions és un procés continu i complex que implica la construcció i l'enfortiment d'institucions que reflecteixin els valors i els objectius de la societat. Aquest procés és essencial per al bon funcionament d'una democràcia i per assegurar que la nació pugui governar-se de manera efectiva, justa i sostenible. És la traca que, col·locada al llarg d'una corda generacional, fa que esclatin successivament els valors positius d'una societat informada i justa, en la qual l'educació, la distribució equitativa de la riquesa i la participació ciutadana esdevinguin pilars fonamentals.

Acabo. Montesquieu, Bellamy, Russell, Kelsen, Applebaum i molts altres pensadors ens han advertit contra els perills del populisme i la demagogia, que poden distorsionar el procés democràtic i fer que els governants prenguin decisions irracionals o perjudicials. El populisme i l'autoritarisme són una amenaça per a la democràcia liberal, perquè simplifiquen qüestions complexes i erosionen les institucions democràtiques en abonar la intolerància.

A Catalunya encara estem vivint els efectes de la repressió i de l'aplicació del 155 que va deposar el Govern de la Generalitat, presidit pel molt honorable senyor Carles Puigdemont. Agradí o no, les coses són així.

Ara hi ha polítics a Madrid que noten els efectes de les clavegueres mediàtiques i judicials que «pretenen aconseguir de manera espúria» el que no van aconseguir a les urnes.

Aquí fa anys que sabem què comporta el *lawfare* o que la policia patriòtica s'inventi proves per destruir biografies o per alterar eleccions, fent bona la idea que el patriotisme pot dissociar-se de la democràcia, però inclús llavors aquesta tendència no era cap novetat.

El catedràtic d'Història Moderna de la Universitat Autònoma de Barcelona, el professor Antoni Simón, ens ha regalat fa poc un llibre interessantíssim sobre el nacionalisme espanyol el títol del qual ho diu tot, *La construcció de l'enemic interior*.

La història presenta constants i conjuntures, i una de les constants de la història d'Espanya i de Catalunya és la violència i la repressió contra el catalanisme. És un fenomen permanent que es repeteix en conjuntures diverses. La darrera, i que encara ens afecta, són els fets d'octubre de 2017, que és conseqüència de l'anterior onada de catalanofòbia arran de l'aprovació de l'Estatut del 2006, promogut pel president Pasqual Maragall. Els jutges, aquells que no tenen la legitimitat de les urnes, van generar un conflicte de grans proporcions, interferint en allò que havia elaborat i pactat el poder legislatiu, i que després va ser ratificat per la ciutadania en un referèndum. L'Estatut tenia una doble legitimitat democràtica, com reclamava Kelsen, que el Tribunal Constitucional va desvirtuar.

En aquest mateix sentit, crec que tinc el deure d'assenyalar una anomalia que fa anys que dura. Alguns diputats que avui haurien de poder seure en aquest hemicycle no hi són perquè encara han de viure a l'exili: el president Carles Puigdemont, el conseller Lluís Puig i el diputat Ruben Wagensberg. És la conseqüència nefasta del fet d'haver substituït la legitimitat del poder legislatiu avalada pels vots per un poder judicial clarament polititzat i atrapat per la força dels intolerants.

Jutjar la Mesa d'un parlament perquè permet un debat parlamentari i perseguir el president d'un govern i els seus consellers per haver posat les urnes és, senzillament, una aberració. No és llançar fang per embrutir la democràcia, sinó colgar-la sota el pes d'una allau volcànica pretesament legalista. La democràcia no es pot defensar mai renunciant-hi. Els enemics interiors a Espanya no són tan sols els independentistes; tots els demòcrates estan amenaçats.

I ara sí que acabo. (*Veus de fons.*) Potser algú es podria enganyar i creure que a Catalunya hem arribat al final de la història, com, ingènuament, va predir Francis Fukuyama en relació amb la caiguda del mur i els conflictes al món. La història continua, a Catalunya i arreu, perquè la contradicció principal no està resolta i el foc acabarà per revifar-la més d'hora que tard. Les qüestions de fons no s'esfumen d'un dia per l'altre. De tots nosaltres, representants de la voluntat dels qui el 12 de maig van decidir votar, depèn que les ignorem o que abordem sense por ni prejudicis aquestes qüestions de fons.

En la sessió d'investidura de 1980, el mestre Josep Benet va apuntar que, en aquella hora cabdal de posada en marxa de l'autonomia, i malgrat que ells havien decidit votar en contra del candidat, les coses que calia fer eren tan essencials i fonamentals per al país que també era possible la cooperació; fins i tot, molt més, va dir: calia la unitat entre les forces polítiques que tinguessin un autèntic esperit nacional català. La feina d'ara no és menys transcendent, i la cooperació, més necessària que mai.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

De conformitat amb l'article 2.2 del Reglament, procedirem ara a la lectura de la relació de diputats i diputades electes.

Prego a la secretària de la Mesa senyora Mar Besses Casanovas que iniciï la lectura de la relació dels membres electes de la circumscripció de Barcelona.

La secretària de la Mesa d'Edat Mar Besses Casanovas

Bona tarda a totes i a tots. I, si em permet, també, el president de la Mesa d'Edat, aprofito per fer extensiva la seva salutació a la presidenta Forcadell i al president Torrent, que avui també ens acompanyen en aquest hemicycle. (*Aplaudiments.*)

I també aprofito per saludar a tots els diputats i diputades a qui ara procedeix a anomenar.

«Per la circumscripció de Barcelona. Partit dels Socialistes de Catalunya: José Ignacio Aparicio Ciria, Sabrin Araibi Marachi, Eva Candela López, Ernesto Carrión

Sablich, Elena Díaz Torrevejano, Ramon Espadaler Parcerisas, Natalia Fabián Corbacho, Imma Ferret Raventós, Rocio García Pérez, Mario García Gómez, Pol Gibert Horcas, Cristòfol Gimeno Iglesias, David González Chanca, Salvador Illa Roca, Sara Jaurrieta Guarner, Concepción Jiménez Cruz, Susana Martínez Heredia, Eva Menor Cantador, Raúl Moreno Montaña, Esther Niubó Cidoncha, Ferran Pedret Santos, David Pérez Ibáñez, Antonio Poyato Rodríguez, Jordi Riba Colom, Alícia Romero Llano, Guillem Sánchez Prat, Beatriz Silva Gallardo, Andrea Zapata Alfonso.

»Junts + Carles Puigdemont per Catalunya: Albert Batet i Canadell, Joan Canadell i Bruguera, Antoni Castellà i Clavé, Agustí Colomines i Companys, Francesc de Dalmaes i Thió, Ennatu Domingo i Soler, Anna Erra i Solà, Mercè Esteve i Pi, Glòria Freixa i Vilardell, Jaume Giró i Ribas, Anna Navarro i Descals, Montserrat Ortiz i Martí, Lluís Puig i Gordi, Carles Puigdemont i Casamajó, Josep Rius i Alcaraz, Josep Rull i Andreu, David Saldoni i de Tena, Judith Toronjo i Nofuentes.

»Esquerra Republicana de Catalunya: Jordi Albert Caballero, Ana Balsera Marín, Mar Besses Casanovas, Carles Campuzano Canadés, Ester Capella Farré, Najat Driouech Ben Moussa, Joan Ignasi Elena García, Juli Fernández Olivares, Josep Maria Jové Lladó, Tània Verge Mestre, Laura Vilagrà Pons, Ruben Wagensberg Ramon.

»Partit Popular: Miriam Casanova Domènech, Rosa del Amo Hernández, Cristian Escribano Ramírez, María Ángeles Esteller Ruedas, Juan Fernández Benítez, Alejandro Fernández Álvarez, Eva García Rodríguez, Hugo Manchón García, Manuel Reyes López, Santiago Rodríguez Serra, Alberto Villagrasa Gil.

»VOX: Manuel Jesús Acosta Elías, Andrés Félix Bello Sanz, Júlia Calvet Puig, María Elisa García Fuster, Ignacio Garriga Vaz de Concicao, Joan Garriga Domènech, Mónica Lora Cisquer.

»Comuns Sumar: Jéssica Albiach Satorres, David Cid Colomer, Andrés García Berrio, Núria Lozano Montoya, Lluís Mijoler Martínez, Susanna Segovia Sánchez.

»Candidatura d'Unitat Popular: Maria Pilar Castillejo Medina, Laia Estrada Cañón, Laura Fernández Vega.»

El president de la Mesa d'Edat

Prego a la secretària de la Mesa d'Edat senyora Júlia Calvet i Puig que continuï la lectura de la relació de diputats i diputades electes per les circumscripcions de Girona, Lleida i Tarragona.

La secretària de la Mesa d'Edat Júlia Calvet Puig

Molt bé, moltes gràcies. Bona tarda a tots.

«Partit dels Socialistes de Catalunya: Francesc Jesús Becerra Ramírez, Silvia Paneque Sureda, Víctor Puga López, Mónica Ríos García.

»Junts + Carles Puigdemont per Catalunya: Sònia Martínez Juli, Jordi Munell Garcia, Isaac Padrós Suárez, Maria Àngels Planas Crous, Carme Renedo Puig, Maite Selva Huertas, Salvador Vergés i Tejero.

»Esquerra Republicana de Catalunya: Laia Cañiguer i Olivé, Jordi Viñas Xifra.

»Partit Popular: Jaume Veray Cama.

»VOX: Alberto Tarradas Paneque.

»Candidatura d'Unitat Popular: Dani Cornellà Detrell.

»Aliança Catalana: Sílvia Orriols Serra.»

»Per la circumscripció de Lleida. Partit dels Socialistes de Catalunya: Judit Alcalá González, Neus Comes Pon, Manel Ezquerra Tomàs, Òscar Ordeig Molist.

»Junts + Carles Puigdemont per Catalunya: Jeannine Abella Chica, Jordi Fàbrega Sabaté, Anna Feliu Moragues, Rosa Jové Montañola, Ignasi Prat Sarri.

»Esquerra Republicana de Catalunya: Montserrat Bergés Saura, Josep Vidal Bringué, Marta Vilalta Torres.

»Partit Popular: Montserrat Berenguer Messeguer.

»VOX: Rafael Villafranca Mercé.

»Aliança Catalana: Ramón Abad Gimeno.»

»Per la circumscripció de Tarragona. Partit dels Socialistes de Catalunya: Joaquim Paladella Curto, Rosa Maria Ibarra Ollé, Lidia Ferré Ferré, Alberto Bondesio Martínez, Ivana Martínez Valverde, Christian Soriano García.

»Junts + Carles Puigdemont per Catalunya: Jordi Bertran Luengo, Joaquim Calatayud Casals, Noemí Nieto Fumanal, Mònica Sales de la Cruz, Irene Negre Estorach.

»Esquerra Republicana de Catalunya: Albert Salvadó Fernández, Irene Aragonès Gràcia, Raquel Sans Guerra.

»Partit Popular: Pere Lluís Huguet Tous, Lorena Roldán Suárez.

»VOX: Sergio Macián de Greef, Javier Ramírez Gutiérrez.»

El president de la Mesa d'Edat

Aquesta presidència fa constar que tots els membres del Parlament han complert els requisits que estableix l'article 23 del Reglament... (*Veus de fons. Pausa llarga.*)

Hi ha hagut un petit lapsus. I després de la renúncia del senyor Santiago Rodríguez, del Partit Popular, el diputat electe és Pau Ferran Navarro.

I dit això, aquesta presidència fa constar que tots els membres del Parlament han complert els requisits que estableix l'article 23 del Reglament per accedir al ple exercici de la condició de diputat i diputada.

A continuació procedirem a l'elecció dels membres de la Mesa del Parlament.

D'acord amb l'article 43 del Reglament, les... (*Alejandro Fernández Álvarez demana per parlar.*) Per què em demana la paraula? (*Pausa.*) Té trenta segons per...

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, president de la Mesa d'Edat. Per una qüestió d'ordre...

El president de la Mesa d'Edat

Les qüestions d'ordre no existeixen, com vostè ja sap.

Alejandro Fernández Álvarez

Observança del Reglament...

El president de la Mesa d'Edat

En aquest cas...

Alejandro Fernández Álvarez

Bé, vostè, que és tan imaginatiu i que demana tanta revolució, hauria de ser una mica més flexible a l'hora de parlar...

El president de la Mesa d'Edat

Només l'hi dic per...

Alejandro Fernández Álvarez

O només pot parlar vostè? Perquè porta una bona singladura avui, eh? Però vaja...

El president de la Mesa d'Edat

Només li demano per què em demana la paraula.

Alejandro Fernández Álvarez

Digui'm, senyor president de la Mesa d'Edat.

El president de la Mesa d'Edat

Només li demano per què em demana la paraula i quin Reglament...

Alejandro Fernández Álvarez

Article 38, per portar amb imparcialitat el debat.

El president de la Mesa d'Edat

Per?

Alejandro Fernández Álvarez

Per portar amb imparcialitat... Puc parlar o no puc parlar?

El president de la Mesa d'Edat

Sí, sí, sí; ja l'hi he dit.

Alejandro Fernández Álvarez

Perfecte. Doncs, si em permet, simplement dos qüestions: una d'ordre polític, ja que vostè demana revolucions i ser creatius –ho comparteixo plenament–, i una altra, d'anunci en relació amb l'observança del Reglament.

La primera cuestión, mire, señor Colomines, se ha normalizado en este Parlamento la utilización de los discursos institucionales para hacer auténticas chanzas políticas. Y además se hace desde una posición en absoluto representativa. Usted, con el respeto y aprecio que sabe que le tengo, el único mérito que atesora para estar hoy ahí es el absolutamente aleatorio de ser la persona de mayor edad de los 135 diputados que estamos aquí. No hay ningún elemento representativo que le autorice a hablar en los términos que ha hecho, como si fuera representativo de una mayoría de la ciudadanía de Cataluña. Ha señalado usted de manera muy emocionante en su discurso que llevaba cuarenta y tres años esperando desde que estaba allá arriba hasta que ha podido hablar hoy. Se le notaba que tenía ganas, porque se ha quedado usted extraordinariamente a gusto.

Pero también le voy a decir una cosa –y con eso acabo esta primera parte de la intervención, más política–, si tienen que esperar ustedes de cuarenta y tres en cuarenta y tres, debo decirle que su revolución va un poco lenta, tiene lagunas, ya se lo digo yo; no llega a tiempo.

La segunda consideración, y esta ya tiene más relación con el Reglamento. Mire ya le anuncio que, si se permite y se autoriza la votación de personas que la justicia ha dejado clarísimo que no pueden hoy participar en la votación, presentaremos un recurso de amparo ante el Tribunal Constitucional.

Muchas gracias.

El president de la Mesa d'Edat

Moltíssimes gràcies.

(Joan Garriga Doménech demana per parlar.) Sí, digui'm.

Joan Garriga Doménech

Señor *president*, en virtud del artículo 39.1 del Reglamento del Parlament de Catalunya, en lo que es la observancia del Reglamento..., en concreto hemos sido conocedores que la Mesa de Edad ha admitido a trámite delegaciones de voto.

En este caso, recordarle que el artículo 95 del Reglamento del Parlament de Catalunya establece las condiciones necesarias para poder delegar el voto, que son dos: ser una mujer embarazada o ser cualquier persona con una enfermedad acreditada de larga duración. En el caso del señor Puigdemont y del señor Puig, no está acreditada ninguna de estas dos circunstancias.

Es por eso que pedimos, también en virtud de la sentencia del Tribunal Constitucional de la legislatura pasada, a recurso de nuestra formación política, de VOX, que reconsideren esta posición.

Y, evidentemente, pedimos que se convoque una junta de portavoces o una junta de representantes de grupo y que reconsideren esa aceptación de la delegación de voto que el Tribunal Constitucional ya dejó claro que no era legal y que no era pertinente en virtud de nuestro Reglamento, del Parlament de Catalunya.

El president de la Mesa d'Edat

Molt bé. Moltíssimes gràcies. Dit això, suposo que vostè deu ser més antic que jo en aquestes pràctiques i sap que no pot haver-hi cap Junta de Portaveus ni res, perquè no estan constituïts, ni els grups parlamentaris, ni hi han portaveus, i la Mesa

d'Edat té una..., diguem-ne, una missió molt concreta i, més en concret, m'atorga a mi la capacitat de decidir sobre això. *(Remor de veus.)* No li dono la paraula. Moltíssimes gràcies. Vostè ja ha aclarit la qüestió.

Continuem. La primera elecció que correspon és fer la del president o presidenta del Parlament, d'acord amb l'article 44 del Reglament. Per a aquesta elecció, cada diputat o diputada ha d'escriure un sol nom a la papereta i en surt elegit qui obté la majoria absoluta.

Es consideraran nul·les les paperetes il·legibles i les que contenen un nombre de noms superior al requisit o noms relatius a persones que no són membres del Parlament. Les paperetes sense cap indicació escrita es consideraran vots en blanc. Recordo a la cambra que els diputats i diputades que són membres del Govern i els membres de la Mesa d'Edat votaran al final.

I finalment, efectivament, abans de procedir a la votació els faig avinent que el diputat Ruben Wagensberg Ramon, d'acord amb l'article 95 del Reglament, ha delegat el seu vot amb motiu de baixa mèdica de llarga durada en la diputada senyora Marta Vilalta i Torres per a la sessió constitutiva d'avui.

Així mateix, els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig i Gordi, d'acord amb l'article 95 del Reglament, «amb motiu de les circumstàncies actuals que m'incapaciten per poder exercir de forma presencial el dret a vot», han delegat el seu vot per a la sessió constitutiva a favor del diputat Albert Batet i Canadell.

D'acord amb els articles 2 i 95.3 del Reglament, la Mesa d'Edat, en l'exercici de la seva competència, ha decidit acceptar aquests vots, amb l'esmena de la diputada i secretària Júlia Calvet Puig, i així ho faig constar.

Prego, per tant, a la secretària senyora Mar Besses i Casanovas que iniciï la crida dels diputats i diputades per ordre alfabètic.

(D'acord amb l'article 101.2 del Reglament, els diputats són cridats nominalment per ordre alfabètic perquè vagin a la taula presidencial i dipositin les paperetes a l'urna. Els diputats que són membres del Govern en funcions i els membres de la Mesa d'Edat són cridats al final.)

(Es procedeix a l'escrutini i, després, al recompte.)

Abans de procedir..., la Mesa d'Edat ha rebut una petició per part de l'il·lustrísim senyor Joan Garriga Doménech, portaveu del Grup Parlamentari de VOX, per tal que es reconsideri..., fa una petició de reconsideració, en base a una sèrie d'arguments, però com que les peticions de reconsideració no existeixen en aquesta sessió constitutiva, doncs, aquí ho deixo.

Aprofito per dir que la secretària no ha fet un vot particular, sinó que ha votat en contra. *(La secretària de la Mesa d'Edat Júlia Calvet Puig diu: «No una esmena, un vot particular en contra.»)* Un vot particular en contra.

(Joan Garriga Doménech demana per parlar.) No, gràcies. *(Rialles.)*

Continuem amb la votació. *(Veus de fons.)* No, no, continuem amb la votació. S'acaba aquí. *(Veus de fons.)* No té la paraula. Ho sento molt, no té la paraula, ja li he contestat. No entrarem en una discussió. *(Veus de fons.)* No, no, no. No entrarem en cap discussió. No.

Moltes gràcies. Continuarem després. *(Veus de fons.)* No.

Per què em demana la paraula exactament?

Joan Garriga Doménech

Sí, per observança del Reglament i per un advertiment, perquè, segons la sentència del Tribunal, vostès no poden admetre a tràmit aquesta delegació de vot, i l'advertixo que, des del Grup Parlamentari de VOX, contra els membres de la Mesa que l'hagin admès i no facin cas al Tribunal Constitucional, nosaltres ens querellarem per prevaricació i desobediència.

El president de la Mesa d'Edat

Moltíssimes gràcies.

Doncs, continuem. *(Pausa. Veus de fons.)*

Bé, el resultat d'aquesta primera votació és: l'il·lustríssim senyor Josep Rull, 35 vots; María García Fuster, 11 vots; l'il·lustríssim Pere Lluís Huguet Tous, 15 vots; la il·lustríssima senyora Sílvia Paneque, 42 vots, i la il·lustríssima senyora Susanna Segovia, 6 vots. Per tant... *(Veus de fons.)* I hi han 24 vots blancs i 2 vots nuls. Gràcies.

Per tant, constatar que ningú, cap dels candidats ha assolit la majoria absoluta necessària segons l'observança del Reglament, i procedirem a la segona votació i es farà pel mateix sistema que ara.

Per tant, tornem, si us plau. Comença.

(D'acord amb l'article 101.2 del Reglament, els diputats són cridats nominalment per ordre alfabètic perquè vagin a la taula presidencial i dipositin les papernetes a l'urna. Els diputats que són membres del Govern en funcions i els membres de la Mesa d'Edat són cridats al final.)

Perdonin, abans potser no ho he advertit, en realitat només es poden votar dos noms, eh?, que qualsevol altre..., potser no ho he advertit i..., només es consideraran aquests dos noms que havíem quedat que..., no?

(Es procedeix a l'escrutini i, després, al recompte.)

Feta la votació, queda de la següent manera: l'honorable senyor Josep Rull, 59 vots; la il·lustre senyora Sílvia Paneque, 42 vots; 32 vots blancs i 2 vots nuls.

Procedirem ara... *(Remor de veus.)* Voleu? Vol? *(Pausa.)* Doncs queda escollit com a president del Parlament de Catalunya el molt honorable senyor Josep Rull.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Bé, prego a la secretària senyora Mar Besses i Casanovas que iniciï la crida als diputats i diputades en ordre alfabètic per procedir a l'elecció de la vicepresidència.

(D'acord amb l'article 101.2 del Reglament, els diputats són cridats nominalment per ordre alfabètic perquè vagin a la taula presidencial i dipositin les papernetes a l'urna. Els diputats que són membres del Govern en funcions i els membres de la Mesa d'Edat són cridats al final.)

Ja saben que, d'acord amb l'article 44.2 del Reglament, cada diputat o diputada ha hagut d'escriure un nom a la papereta i que surten elegits els qui, per ordre correlatiu, obtenen la majoria de vots.

(Es procedeix a l'escrutini i, després, al recompte.)

Un cop finida la votació, procedirem a l'escrutini per saber qui ha estat elegit vicepresident o vicepresidenta del Parlament, i el resultat és el següent: ha estat elegida vicepresidenta primera del Parlament la il·lustra senyora Raquel Sanz Guerra. *(Aplaudiments forts i perllongats.)* Ha estat elegit segon vicepresident del Parlament l'il·lustre senyor David Pérez Ibáñez, amb 42 vots. *(Aplaudiments forts i perllongats.)* L'il·lustre senyor Pere Lluís Huguet Tous ha obtingut 15 vots, i l'il·lustre senyor Sergio Macián, 11 vots; 6 han estat en blanc i 2 nuls.

Per tant, donar l'enhorabona als dos vicepresidents.

Feta aquesta segona votació, farem ara la votació per a l'elecció dels quatre secretaris i secretàries de la Mesa.

D'acord amb l'article 44.3 del Reglament, per a l'elecció dels secretaris i secretàries s'ha d'escriure un sol nom a la papereta i surten elegits per ordre de vots els quatre que n'obtenen més. *(Pausa.)* Queda clar? *(Pausa.)*

Doncs dit això, prego a la secretària senyora Júlia Calvet i Puig que iniciï la crida dels diputats per ordre alfabètic. Aquesta és la darrera votació que farem.

(D'acord amb l'article 101.2 del Reglament, els diputats són cridats nominalment per ordre alfabètic perquè vagin a la taula presidencial i dipositin les papernetes a l'urna. Els diputats que són membres del Govern en funcions i els membres de la Mesa d'Edat són cridats al final.)

Un cop acabada la votació procedirem a fer l'escrutini per saber qui han estat elegits secretaris o secretàries de la Mesa del Parlament.

(Es procedeix a l'escrutini i, després, al recompte.)

Un cop fet l'escrutini, la senyora Glòria Freixa ha obtingut 30 vots; el senyor Juli Fernández, 29 vots; la senyora Rosa Maria Ibarra, 25 vots; la senyora Judit Alcalá, 23 vots; el senyor Pere Huguet, 15 vots, i el senyor Manuel Acosta, 11.

Per tant, han estat elegits secretàries..., secretària primera de la Mesa, la il·lustre senyora Glòria Freixa. (*Aplaudiments.*)

Ha estat elegit secretari segon, l'il·lustre senyor Juli Fernández. (*Aplaudiments.*)

Ha estat elegida secretària tercera, la il·lustre senyora Rosa Maria Ibarra. (*Aplaudiments.*)

I ha estat elegida secretària quarta, la il·lustre senyora Judit Alcalá. (*Aplaudiments.*)

Enhorabona a tots els elegits.

Finalitzades les eleccions, convido els que han estat elegits president, vicepresidents i secretaris a que ocupin el seu lloc a la Mesa.

(*Aplaudiments. Els membres de la Mesa del Parlament ocupen els seus llocs. Aplaudiments perllongats.*)

El president del Parlament (Josep Rull i Andreu)

Molt bona tarda a tots i a totes. Diputats, president de la Generalitat, president Aragonès, i consellers en funcions, president Benach, presidenta De Gispert, presidenta Forcadell, president Torrent, presidenta Borràs, presidenta Erra, president Montilla, consellera Dolors Bassa, consellera Meritxell Serret, alcaldes, autoritats, representants de les entitats socials, empresarials i sindicals, públic que avui ens acompanyen des d'aquest saló de sessions o des de la resta d'espais habilitats, treballadors del Parlament, ciutadans i ciutadanes de Catalunya, bona tarda a tothom.

Faig pausa. (*El president del Parlament beu aigua.*) Deixin-me que les meves primeres paraules siguin de reconeixement a la tasca de la presidenta del Parlament sortint, la presidenta Anna Erra, i la resta de... (*aplaudiments*), i la resta de membres de la Mesa.

M'agradaria en aquesta Presidència poder tenir el millor de la presidenta Erra, que és aquesta vocació de servei insubornable, aquesta proximitat i aquesta capacitat d'empatitzar extraordinàriament amb el glatir, amb el batec de la gent d'aquest poble.

La segona referència –i faré una incursió estrictament personal; serà l'única, l'única que faré–: el 12 de març de l'any 21 es constituïa la catorzena legislatura del Parlament de Catalunya en què s'escollia la presidenta Laura Borràs com a presidenta del Parlament i la resta de membres de la Mesa. Amb el vicepresident Junqueiras, el conseller Jordi Turull, el conseller Romeva, el conseller Forn, Jordi Sánchez, Jordi Cuixart, la presidenta Forcadell i la consellera Dolors Bassa érem a la presó i vèiem aquella sessió d'investidura amb un sentiment..., aquella sessió de constitució del Parlament, amb un sentiment de desassossec per una banda però immenses tones d'esperança per una altra. Des de la convicció que la democràcia, finalment, mai no es vincla, sempre venç. I avui aquesta constitució, novament, de la quinzena legislatura, representa justament això, que l'esperança sempre sempre és més poderosa que la por.

El tercer element que voldria plantejar, que voldria compartir amb vostès, és que, malauradament, avui encara hi ha escons buits, encara hi ha tres escons buits: del president Carles Puigdemont, del conseller Lluís Puig i del diputat Ruben Wagensberg. Aquesta és una anomalia que hem de ser capaços de poder reorientar. Hi ha tots els elements per poder-ho fer possible, però en qualsevol cas, des d'aquesta presidència i d'aquesta Mesa, serem extraordinàriament sensibles a això.

24 d'octubre de l'any 1971, seu de l'Assemblea General de Nacions Unides, intervé el mestre Pau Casals: «Deixeu-me dir una cosa: jo soc català. Catalunya és avui una regió d'Espanya. Però què ha estat Catalunya? Catalunya ha estat la nació més gran del món. Us explicaré el perquè: Catalunya va tenir el primer Parlament molt abans que Anglaterra i fou al meu país on hi hagué les primeres Nacions Unides. En

aquell temps, al segle XI, totes les autoritats de Catalunya es van reunir a Toluges –avui França, aleshores Catalunya– per parlar de pau, pau al món, perquè els catalans d'aquells temps ja estaven contra, contra, contra la guerra, contra la inhumanitat de les guerres.»

Això és Catalunya. Aquestes paraules del mestre Pau Casals, del mestre a l'exili Pau Casals, avui agafen més força, més vigència que mai. Hem d'assistir a unes guerres absolutament brutals, ferotges, inhumanes. I aquest és un país que no en romandrà indiferent, que mai no ha romàs indiferent davant del patiment dels homes i dones d'aquest planeta.

El mestre Casals parlava d'aquelles primeres corts i parlava de la nació catalana. Deixin-me iniciar aquestes paraules reflexionant a l'entorn d'allà on som, de què representa la nostra condició de diputats i diputades del Parlament de Catalunya. Pau Casals feia referència a l'inicial Cort Comtal, a aquelles Corts de Pere el Gran, del *Volem, estatuïm*, en què hi ha la capacitat de codecisió per part d'aquelles Corts. Parlava justament d'això, de les assemblees de pau i treva. I nosaltres som reunits a la seu del Palau del Parlament.

L'any 32, quan es va aprovar l'Estatut de Catalunya, el president Macià i l'alcalde Aiguader van prendre una decisió que tenia una forta càrrega simbòlica. Van decidir instal·lar el Parlament de Catalunya en allò que havia estat el polvorí de la ciutadella que havia fet construir Felip V després de la Guerra de Successió. Felip V destrueix tot un barri, el barri de la Ribera, i construeix una gran fortificació militar. En aquella fortificació hi havia la Torre de Sant Joan, la «Bastilla catalana», l'expressió de la repressió i el patiment, hi havia el Palau del Governador, que avui és un institut, hi havia una capella que roman dempeus, i aquell arsenal, aquell polvorí.

El president Macià va decidir que aquesta fos la seu del Parlament de Catalunya amb un valor simbòlic. Allò que havia estat construït per abatre les llibertats de Catalunya acabava sent el símbol de la sobirania de Catalunya. Allò que era un símbol de força, un símbol de guerra, que és un polvorí, acaba sent un símbol de paraula, que és un parlament, on la gent parla, on la gent enraona, on la gent és capaç de teixir consensos i de fixar en termes radicalment cívics les seves discrepàncies.

Hi ha un element, que és un element gens irrellevant, que es produeix des de l'any 1980, des de la primera etapa d'aquesta Generalitat reconstituïda, d'aquest Parlament reconstituït. En aquella legislatura, el que encara no sabien que seria el president del Parlament, Heribert Barrera, rebia una carta del que era el darrer president del Parlament a l'exili, Francesc Ferreras i Duran. És una carta –i els presidents del Parlament ho coneixen perquè n'han estat dipositaris–..., és una carta que es va lliurant cada vegada que hi ha un canvi a la presidència de la primera institució de Catalunya en termes de representació de la sobirania nacional, de la sobirania popular.

És l'expressió d'aquesta continuïtat històrica, d'aquest Parlament que no té el seu origen en la Constitució espanyola de l'any 78, sinó que és l'expressió d'una nació mil·lenària, d'una institució que va més enllà dels segles. El president Pere Aragonès Garcia és el 132è president de la Generalitat de Catalunya –132è president de la Generalitat de Catalunya–, d'aquella Generalitat que es crea a les Corts de Cervera de l'any 1359. És això.

Vostès són membres d'aquest Parlament de Catalunya i estan asseguts en el Saló de Plens, aquell Saló de Plens que el president Ferreras assenyalava en aquesta carta. Deia: «En constituir-se el nou Parlament de Catalunya creiem que els que hem mantingut el primer Parlament a costa de grans sacrificis ja podem renunciar al nostre càrrec amb tota la dignitat amb què el sostinguérem des de l'any 1932. Així propiciem que amb el nou Estatut hi hagi un sol Parlament amb un nou president, una nova Mesa i també un nou president de la Generalitat que nosaltres acceptem i acaitem amb l'esperança que pugui emprendre la labor de presentar al món una Catalunya-Estat amb la pròpia llengua, la llengua catalana.»

Estar assegut en aquest hemicle és més rellevant d'allò que hom pugui advertir. Per accedir a aquest hemicle hi ha deu portes. Durant més de trenta anys aquestes deu portes van ser tapiades; es va impedir que la ciutadania de Catalunya pogués accedir justament aquí. I el més rellevant, es va emmordassar la voluntat democràtica del poble de Catalunya. Conjurem-nos perquè això no torni a passar mai més. (*Aplaudiments.*) Nosaltres representem justament això.

I no oblidem en aquesta legislatura –i voldria parlar d'aquesta quinzena legislatura, perquè s'incorpora una nova legislatura, va ser la decisió de la presidenta Borràs d'incorporar aquesta legislatura–..., no oblidem un principi essencial: aquests escons no són nostres, són de la gent que representem. Són del poble de Catalunya. Per això la nostra actuació ha de respondre no a les cuites entre nosaltres sinó a l'interès general, al bé comú, a la construcció d'una comunitat decent, solidària, tolerant, sostenible, que aspiri i treballi sense defallença per una prosperitat compartida amb més equitat, per una societat compromesa amb els drets civils i amarada de valors democràtics, per una nació que, sense renunciar a la seva evolució, conservi les arrels, integri els nouvinguts i faci de la cultura pròpia i de les llengües pròpies –el català, l'aranès, la llengua de signes en català–, un factor d'identitat i d'adhesió col·lectiva.

Aquest propòsit reclama estar a l'alçada dels desafiaments actuals que transcendeixen l'espai català i que ens recorden un vell eslògan del catalanisme polític: «El nostre món és el món.» Perquè és un món que afronta uns reptes que són excepcionals: des de l'emergència climàtica, que potser és una de les amenaces més greus que té plantejades la humanitat, fins tot allò que és la irrupció de la intel·ligència artificial, o algunes expressions que allunyen aquella conquesta tan fonamental que hem assolit entre tots, que és situar la dignitat humana per damunt de qualsevol altra cosa. Aquests són elements que interpel·len el conjunt de la humanitat i amb relació als quals aquest Parlament no en pot quedar ni allunyat ni ser-ne un espectador eclèctic, sinó que, com ha fet històricament, aquest Parlament ha estat capaç d'interpretar quines eren les palanques que movien el món i de legislar en aquest sentit; legislar construint, legislar en positiu, legislar tenint com a objectiu deixar als nostres fills un país i un planeta millor del que hem deixat nosaltres.

He parlat de la Catalunya històrica, però deixin-me també parlar d'aquesta Catalunya que nosaltres hem de ser capaços de representar, la Catalunya de gent que ha vingut de procedències molt diverses, molt distintes, d'un país que no pregunta a la gent d'on ve, sinó on volem arribar plegats, amb progrés, amb justícia i amb benestar; una Catalunya que es construeix des d'aquella idea fonamental de «jo soc d'on són els meus fills». I això, tot això ha de fer-se sense deixar ningú enrere, sense ignorar que també hi ha riscos de major desigualtat i major precarietat, que pot sorgir una rasa entre uns que es beneficien del progrés i uns altres que en resulten perjudicats. No podem acceptar resignadament aquesta situació.

Aquest ha de ser un país on funcioni l'ascensor social i l'escola catalana –l'ensenyament, l'educació– és una peça fonamental per a aquest ascensor social. Mandela deia que l'educació és l'arma més poderosa per canviar el món. Recuperem el prestigi i l'autoestima d'aquest element, d'aquest instrument d'ascensor social tan poderós que és l'ensenyament. Aquest Parlament és determinant a l'hora de fer-ho.

Els deia un país on l'esforç personal tingui recompensa, perquè hem estat capaços de construir un entorn d'oportunitats per a tothom, on militem activament contra tots aquells que afavoreixen l'exclusió o la marginació de determinats sectors per causa del seu extracte social; un país on la igualtat entre homes i dones sigui una realitat i no una lluita.

Però això només podem fer-ho si som conscients de les pors, dels neguits, del descontentament que moltes d'aquestes situacions provoquen en la gent del nostre país. Només si fem l'esforç de conèixer i reconèixer les realitats que es viuen i es perceben al llarg del nostre territori, de les nostres comarques, ho podrem encarar

amb decisió, abordant amb valentia els problemes reals i desmuntant els mites i els rumors sobre els problemes irrealment.

La base del Parlament és l'acord, el pacte, el consens. Al llarg de la història del Parlament de l'any 32 i del Parlament reconstituït l'any 80, s'han aprovat lleis d'una complexitat excepcional, extraordinària, algunes de les quals amb consensos amplíssims, malgrat les diferències ideològiques d'entrada. Al darrere, sempre hi ha un factor, que és la voluntat de construir. Hi ha el factor humà, hi ha l'empremta d'aquell diputat o diputada que és capaç de construir de manera infatigable ponts, d'aquells que creuen que sumar és més important que restar, que fer és més important que desfer, que construir és més important que destruir.

Els convido, els convidem des de la Mesa a poder tenir aquesta actitud rotundament constructiva a l'hora de legislar en benefici dels interessos de la gent d'aquest país, d'arribar als consensos i de ser respectuosos en les discrepàncies. Aquesta és la base d'un sistema democràtic sòlid i potent.

Malauradament –i al principi hi feia referència–, avui no hi ha tots els diputats, no hi són presents, però, per altra banda, també hem viscut uns anys en què allò que ens pensàvem que era obvi ha quedat qüestionat.

Deixin-me llegir un precepte de l'Estatut de Catalunya. L'article 57, en el seu punt primer, estableix que els membres del Parlament són inviolables pels vots i les opinions que emetin en l'exercici de llur càrrec. Amb tota solemnitat els vull traslladar a vostès, diputades i diputats, i a tot el poble de Catalunya, que la Mesa d'aquest Parlament garantirà aquest principi d'inviolabilitat parlamentària. Cap diputat no pot ser perseguit per expressar les seves opinions o per exercir lliurement el seu vot. Des d'aquesta presidència hi insistirem d'una manera intensa.

Però aquest principi fonamental que semblava tan evident i tan obvi no ha estat, malauradament, respectat els darrers anys, prova d'aquesta circumstància és que la presidenta Carme Forcadell fos condemnada a onze anys i mig de presó per permetre un debat parlamentari. (*Aplaudiments.*)

Deia la presidenta Forcadell: «En un Parlament s'ha de poder parlar de tot» –s'ha de poder parlar de tot. En aquest sentit, seguint aquest mateix compromís granític amb la democràcia, em comprometo a protegir els drets de tots els diputats i diputades.

En aquest Parlament s'ha de poder parlar de tot i s'ha de poder debatre de tot, sense pressió de cap altre poder públic ni l'amenaça de poder ser privat de llibertat. Poder tornar a fer política amb l'absoluta llibertat i sense cap condicionament que la voluntat del poble de Catalunya que ha escollit aquests 135 diputats.

Deixin-me fer una referència també a una altra circumstància. En una democràcia és el poble, a través dels seus representants, qui escull el president del seu Govern i del seu país. Ho fa directament o a través dels seus representants, i és evident que això s'ha vist alterat des de l'octubre de l'any 17.

És una anomalia que el president de la Generalitat sigui cessat pel decret d'un president d'un altre govern, o que el poder judicial decideixi qui es pot sotmetre a una investidura, com va passar amb el molt honorable president Puigdemont o amb l'illustre Jordi Sànchez o l'honorable Jordi Turull, o que un president fos cessat per raons polítiques, com el president Torra.

Com a president del Parlament de Catalunya, vull fer un exercici de reconeixement als servidors públics d'aquest Parlament i als servidors públics d'aquest país. Són un element fonamental per entendre la capacitat de progrés i de benestar que hem de ser capaços de generar.

I, per altra banda, també voldria subratllar que un dels reptes més transcendents del nostre país és revertir l'emergència lingüística del català, i també de l'aranès. El retrocés del seu ús social, especialment entre els joves, representa una de les alarmes més evidents que hem de poder atendre amb la màxima celeritat i consens. Per això espero que aquesta sigui la legislatura del català i encoratjo els grups parlamentaris

a fer-ho possible. Així mateix, com a president d'aquesta institució, em comprometo a contribuir a la recuperació dels espais d'ús en què la llengua ha perdut presència. La llengua és el nervi de la nació, un dels elements que integren el conjunt de la ciutadania de Catalunya.

Aquest –i vaig acabant– ha de ser un Parlament que s'entossudeixi a ser un instrument digne per construir una societat digna. Al capdavant, la defensa de la dignitat de les persones, de la dignitat de les institucions, de la dignitat de la nació ha de ser la nostra màxima prioritat.

Escrivia Salvador Espriu: «Si et criden a guiar / un breu moment / del mil·lenni pas / de les generacions, / aparta l'or, / la son i el nom. / També la inflorescència / buida dels mots, / la vergonya del ventre / i els honors.» Fem nostre els mots de l'insigne poeta referent ètic de la lluita antifranquista. Aparquem l'interès privat, el cansament i la vanitat, també el discurs buit d'acció, carregat d'ira o ansiós d'aplaudiments fàcils.

Guiem aquest breu moment de la història mil·lenària de Catalunya amb la ment oberta, escoltant la pluralitat de veus, la pluralitat que representa aquest Parlament de Catalunya que representa el conjunt de la nació, amb la mà estesa buscant l'acord sempre que sigui possible i amb el cor batejant amb la mateixa cadència que bateja el cor de la ciutadania de Catalunya, si més no amb aquesta actitud insubornablement respectuosa, insubornablement constructiva, construint els ponts de manera infatigable. Amb aquesta actitud presidiré aquest Parlament i hi dedicaré tota la meua capacitat i tota la meua voluntat.

I acabo tornant a citar Salvador Espriu, que feia aquella apel·lació a l'*Inici de càntic en el temple*. Ell parlava d'aquella generació que va ser capaç de salvar els mots d'aquesta terra, que va ser capaç de mantenir l'esperança col·lectiva, hi insisteixo, de gent de procedències molt distintes, de pensaments molt diferents. Deia Espriu: «Ara digueu: “Nosaltres escoltem / les veus del vent per l'alta mar d'espigues.” / Ara digueu: “Ens mantindrem fidels / per sempre més al servei d'aquest poble.”»

Declaro solemnement constituït, amb aquest acte, el Parlament de la quinzena legislatura.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Els demano que ens posem dempeus per escoltar..., per cantar l'himne nacional de Catalunya.

(La cambra, dempeus, canta Els segadors.)

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre i deu minuts.